

[K. B. Andersen.]

gruppe mennesker, der kan sidde og sørge for, at disse fremtidige opgaver, som ikke rigtig bliver varetaget, i hvert fald ikke prioriteret tilstrækkelig højt af de bestående forskningsfonde og de bestående institutioner, bliver taget op, og at man får sat nogle på opgaverne, lytter til projekter, der kommer, hvoraf nogle nok skal være lovlig luftige til at blive taget helt seriøst, men hvor andre netop bryder hul på fremtiden, hvor finder vi en sådan gruppe? — det var nogle af de ting, jeg håber vi kan drøfte i forskningsudvalget, som jeg altså gerne vil anbefale forslaget henvist til.

Det, det drejer sig om, er jo netop forskning af de fremtidige tendenser inden for kendte forskningsområder og så også forskning af fremtiden som sådan. Jeg ser i det papir, eller hvad vi skal kalde det, PM fra Akademiet for Fremtidforskning, der lige er blevet delt om i salen, at man bl. a. taler om, at vi foretager nu „enorme investeringer, der vil være fremtidsbindende i mange slægtled fremover“. Også det opfordrer jo til at søge at få et så godt grundlag for disse ting, som vi nu engang kan få.

Det er jo ikke bare et dansk påhit. Som jeg sagde før, har svenskerne en meget stor fond til rådighed nu for fremtidforskning. Jeg fik netop i går tilsendt — og jeg har ikke haft mulighed for at studere det nærmere — et tidsskrift, der hedder Fremtid, et videnskabeligt engelsk tidsskrift — eller rettere sagt et internationalt tidsskrift — som jeg fik sendt af en af vore videnskabsmænd, hvor man netop siger, at det, dette tidsskrift vil, er at beskæftige sig med udviklingstendenserne på en lang række felter og de midler, hvormed vi kan løse de fremtidige problemer.

Vi har vel også alle her i tinget, mere eller mindre da, studeret det overordentlig fornemme og interessante festskrift, der kom fra Jydsk teknologisk Institut om teknologikløften, hvor forskningssekretæren eller rettere sagt lederen af forskningstjenesten i

Akademiet for de tekniske Videnskaber bl. a. siger i sin artikel:

„Det kræver dristighed at forberede sig på fremtiden, men fremtiden tilhører den, der forbereder sig på den.“

Det er jo nogle af de tanker, vi gerne har villet fremme med dette forslag, og jeg er glad for, at vi i forskningsudvalget kan drøfte alle de praktiske, tekniske og andre problemer med, hvordan vi passer det ind til det bestående apparat. Vi har jo netop ikke foreslået oprettelsen af et specielt institut, men siger: lad os benytte os af de organer, vi i øvrigt har.

Jeg håber, at vi — hvis vi arbejder energisk i udvalget — kan fremlægge så gode resultater, at også det mest tvivlende, jeg kan jo ikke sige medlem, men den mest tvivlende person i denne sal, når det gælder forsøg og fremtid, nemlig undervisningsministeren, dog måske kan blive overbevist.

Undervisningsministeren (*Helge Larsen*):

Hr. Morten Langes tanke om et fond på 1 krone og en fondsbestyrelse vil naturligvis virke særdeles tiltalende, jeg formoder ikke mindst på finansministeren. Om det kan løse problemerne, ved jeg ikke; jeg er klar over, at dette at have nogle, der har ideerne og tankerne, at kunne få sat i gang, er noget meget væsentligt.

Må jeg så blot sige til hr. K. B. Andersen, at når der henvises til, at forslaget netop tænker at benytte de eksisterende forskningsorganer og forskningsråd, så er det jo rigtigt, men der er jo også tale om at oprette en ny fond. Og jeg føler mig i bedste overensstemmelse med den debat, der har været ført om forskning her i det høje ting, og de forberedelser til forslaget om forskningsråd, som var gjort af hr. K. B. Andersen, medens han endnu var minister, når jeg siger, at før vi tager beslutning om at oprette nogen fond, er det vigtigt at vide noget mere om, hvad det egentlig er, man vil med fremtidforskning, og det er vigtigt at vide, om det ikke kan klares med de eksisterende organer.